

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **Bc. P. M.**, bytem K. n. V., U C., v řízení zastoupeného Mgr. Daliborem Šamanem, advokátem se sídlem Mělník, Fibichova 218, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 19.4.2013, č.j. **KM-50-5/PK-2013**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 19.4.2013, č.j. KM-50-5/PK-2013, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru ze dne 8.1.2013, č.j. OSZ-147182/Z-Že-2013, kterým byl žalobci přiznán od 1.12.2012 výsluhový příspěvek ve výši 14.069,- Kč měsíčně. Podle § 159 zákona č. 361/2003 Sb. byl od 1.1.2013 zvýšen výsluhový příspěvek přiznaný ve výši 14.069,- Kč o 0,45%, tj. o 64,- Kč měsíčně, tedy cekem na 14.133,- Kč měsíčně. Dle odůvodnění rozhodnutí ministra vnitra byla pro rozhodování o výsluhových nárocích doplacená částka navýšeného tarifu vykázána v kalendářních letech, ve kterých skutečně náležela k výplatě. Jakýkoliv jiný postup by vedl ke zkreslení skutečně dosahovaného služebního příjmu žalobce v roce 2011 a tím i k jeho neoprávněnému zvýhodnění.

Žalobce se závěrem žalovaného zásadně nesouhlasí a trvá na své argumentaci, že průměrný služební příjem má být podle služebního zákona kalkulován bez ohledu na to, jaké dílčí složky byly v tom kterém roce k jeho rukám vypláceny. Žalobci totiž bylo v měsíci srpnu 2011 zpětně od 1.8.2008 doplaceno navýšení základního tarifu o 10 %, což vysvětluje rozdíl mezi výší vyměřovacího základu pro pojistné na důchodové pojištění vykázaného na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2011 a výší průměrného služebního příjmu, ze kterého byla žalobci správním orgánem vypočtena výsluha. Způsob kalkulace výsluhy je dle žalobce v rozporu se zákonem, který z hlediska kalkulací výsluh stojí vždy na té ideje, že má být nárok vypočítáván vždy z těch rozhodných příjmů a za ta rozhodná období, která jsou pro osobu ve služebním poměru výhodnější (ustanovení § 166 zákona). Nesouhlasí se správním orgánem, který krátí nároky oprávněné osoby de facto s poukazem na to, že kdosi historicky udělal chybu, když nepřiznal správný tarif a že je aktuálně pouze doplácen tarif za předchozí roky. Tyto doplatky je dle žalobce třeba hodnotit jako součást služebního příjmu vypláceného v roce 2011 a to od tohoto příjmu neoddělitelné, i přesto, že právní nárok na jejich vyplácení vznikl v předchozích letech. I z hlediska odvodů na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění i daň z příjmu nebyly tyto hrazené „doplatky“ dodatečně zdaněny formou opravného či jiného mimořádného daňového přiznání za ty roky, za které měly být správně vypláceny, ale byly součástí zdanitelných příjmů právě za rok 2011.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě konstatoval, že žalobce dne 29.11.2012 podal žádost o přiznání výsluhového příspěvku od 1.12.2012 a že celková doba služby pro nárok na výsluhový příspěvek byla žalobci započítána v délce 21 let a 250 dnů. Odkázal na zákonná ustanovení a uvedl, že v případě žalobce bylo pro něho výhodnější použít průměrný hrubý služební příjem za předcházející tři kalendářní roky přede dnem skončení služebního poměru, tj. za rok 2009 až 2011, neboť tento byl vyšší. V měsíci srpnu 2011 bylo na základě rozhodnutí ředitele Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje žalobci zpětně od 1.8.2008 doplaceno navýšení základního tarifu o 10 %, což vysvětluje rozdíl mezi výší vyměřovacího základu pro pojistné na důchodové pojištění vykázaného na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2011 a výší průměrného služebního příjmu rozhodného pro výsluhové nároky. Poukázal na to, že podle ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 589/1991 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti je rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, kalendářní měsíc, za který se pojistné platí. Vzhledem k tomu, že z doplatku bylo zapláceno pojistné za měsíc srpen 2011, byl doplatek vykázan na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2011. Pro účely rozhodování o výsluhových nárocích byla doplacená částka navýšeného tarifu vykázána v kalendářních letech, ve kterých skutečně náležela k výplatě. Výsluhový příspěvek žalobce proto počtl v souladu s právními předpisy z průměrného služebního příjmu žalobce za předchozí tři roky (2009 až 2011), který činil 38.023 Kč. Průměrný služební příjem za rok 2011 činil pouze 35.582 Kč. Závěrem navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků nereagoval na výzvu soudu ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, má soud za to, že se zamýšleným postupem soudu oba souhlasili, a proto postupoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 24. 9. 2012 požádal žalobce o propuštění ze služebního poměru. Služební poměr žalobce skončil dne 30.11.2012. Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ve

věcech služebního příjmu ze dne 8.1.2013 byl žalobci přiznán podle ustanovení § 157, 158, 165 a 166 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostního sboru od 1.12.2012 výsluhový příspěvek ve výši 14.069,- Kč. Tímtež rozhodnutím byl žalobci dle ustanovení § 159 služebního zákona od 1.1.2013 zvýšen výsluhový příspěvek přiznaný ve výši 14.069 Kč měsíčně o 0,45 %, tj. o 64 Kč na částku 14.133 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém shodně jako ve vyjádření k podané žalobě konstatoval, že s přihlédnutím k době služby činí výměra výsluhového příspěvku žalobce 37 % průměrného služebního příjmu. Jako výhodnější byl určen průměrný služební příjem poskytovaný žalobci za předchozí tři kalendářní roky přede dnem skončení služebního poměru. Při rozhodování o nároku a výši výsluhového příspěvku vycházel ředitel odboru jako služební funkcionář ze žádosti o výsluhový příspěvek, který žalobce podepsal a údaje v ní uvedené nerozporoval. V průběhu odvolacího řízení k námitce žalobce bylo vyžádáno stanovisko odboru personálního Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, z něhož vyplynulo, že v měsíci srpnu 2011 bylo žalobci vyplaceno zpětně od 1.8.2008 navýšení základního tarifu o 10 %.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení důvodnosti podané žaloby soud vycházel z následující právní úpravy:

Ustanovení § 157 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru upravuje podmínky nároku na výsluhový příspěvek, když uvádí, že bývalý příslušník, který vykonával službu alespoň po dobu 15 let, má nárok na výsluhový příspěvek; s tím, že to neplatí, jestliže jeho služební poměr skončil propuštěním podle § 42 odst. 1, což v daném případě nenastalo.

Podle § 158 zákona základní výměra výsluhového příspěvku činí za 15 let služby 20 % měsíčního služebního příjmu. Výměra výsluhového příspěvku se zvyšuje za šestnáctý a každý další ukončený rok služby o 3 % měsíčního služebního příjmu, za dvacátý první a každý další ukončený rok služby o 2 % měsíčního služebního příjmu a za dvacátý šestý a každý další ukončený rok služby o 1 % měsíčního služebního příjmu. Výměra výsluhového příspěvku může činit nejvýše 50 % měsíčního služebního příjmu.

Podle § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru se za měsíční služební příjem pro účely stanovení výše výsluhových nároků považuje průměrný hrubý služební příjem poskytovaný za předchozí kalendářní rok přede dnem skončení služebního poměru příslušníka. Jestliže služební poměr skončil posledním dnem kalendářního roku, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční služební příjem z tohoto kalendářního roku. Trval-li služební poměr po dobu kratší než 1 rok, zjišťuje se průměrný hrubý měsíční služební příjem z celé doby trvání služebního poměru. Je-li to pro příslušníka výhodnější, zjišťuje se průměrný hrubý služební příjem za předchozí 3 kalendářní roky.

V dané věci byl žalobci přiznán od 1.12.2012 výsluhový příspěvek ve výši 14.069,- Kč měsíčně, který byl podle § 159 zákona č. 361/2003 Sb. byl od 1.1.2013 zvýšen o 0,45%, tj. o 64,- Kč měsíčně, tedy celkem na 14.133,- Kč měsíčně. Výsluhový příspěvek byl vypočten z průměrného služebního příjmu poskytovaného žalobci za předchozí tři kalendářní roky přede

dnem skončení služebního poměru, neboť je služební funkcionář považoval za pro žalobce nejvýhodnější. Žalobce je ale přesvědčen o tom, že výsluhový příspěvek měl být vypočten z průměrného měsíčního příjmu za rok 2011, který byl pro něj nejpriznivější, neboť podle úhrnů služebních příjmů uvedených na evidenčních listech důchodového pojištění za jednotlivé roky činil v roce 2011 úhrn jeho započitatelného příjmu, tedy i vyměřovací základ, celkem 516.795,- Kč.

Z obsahu napadených rozhodnutí je patrné, že žalobci bylo v měsíci srpnu 2011 zpětně od 1.8.2008 doplaceno navýšení základního tarifu o 10 %. To dle žalovaného vysvětluje rozdíl mezi výší vyměřovacího základu pro pojistné na důchodové pojištění vykázaného na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2011 a výší průměrného služebního příjmu, ze kterého byla žalobci správním orgánem vypočtena výsluha, na což poukazuje žalobce.

Žalobce trvá na tom, že průměrný služební příjem má být podle služebního zákona kalkulován bez ohledu na to, jaké dílčí složky byly v tom kterém roce k jeho rukám vypláceny, neboť z hlediska daňových povinností, započitatelnosti pro potřeby důchodového pojištění i pro potřeby případných exekucí, nebo pro výši výživného, by byl rozhodný příjem, který byl v daném roce vyplácen. Žalovaný naopak tvrdí, že bylo nutné vyjít z průměrného hrubého služebního příjmu za roky 2009-2011, neboť tento byl pro žalobce výhodnější, když činil 38.023,- Kč. Za rok 2011 činil pouze 35.582,- Kč.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že ředitel odboru jako služební funkcionář vydávající nalézací rozhodnutí při rozhodování o nároku a výši výsluhového příspěvku vycházel z výpočtu průměrného služebního příjmu, který je uveden v žádosti o výsluhový příspěvek, kterou žalobce podepsal dne 30.11.2012 a údaje v ní nerozporoval. Proto neměl důvod pochybovat o správnosti podkladů nezbytných pro výpočet výše výsluhového příspěvku. Dále konstatoval, že si v průběhu odvolacího řízení vyžádal stanovisko odboru personálního Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, z něhož vyplývá, jak již soud shora uvedl, že žalobci bylo v měsíci srpnu 2011 zpětně od 1.8.2008 doplaceno navýšení základního tarifu o 10 %.

Žalovaný vycházel z ustanovení § 6 zákona č. 589/1992 Sb. o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, dle kterého rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, je kalendářní měsíc, za který se pojistné platí, pokud se dále nestanoví jinak. Podstatné je, že z doplatku bylo pojistné zapláceno za měsíc srpen 2011, a proto byl doplatek vykázan na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2011.

Postup žalovaného soud považuje za jediný možný. Při tomto závěru vycházel kromě jiných i z ustanovení § 114 odst. 1 zákona o služebním poměru, který k základnímu tarifu uvádí, že je měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, která je stanovena v měsíčních částkách za stanovenou dobu služby. Příslušník má nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován, a pro tarifní stupeň, do kterého je zařazen. V odstavci 2 upravuje možnost zvýšení základního tarifu o 10 %, s tím, že se zvyšuje tarif, na který má příslušník nárok podle odstavce 1.

Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že základní tarif je složkou služebního příjmu příslušníka, která je poskytována měsíčně. Stejně tak, pokud byl žalobci základní tarif zvýšen o 10 %, nelze dospět k jinému závěru, než že i toto navýšení základního tarifu je poskytováno měsíčně a jednorázově zpětně vyplacený doplatek tarifu je nutno rozpočítat na jednotlivé měsíce, ve kterých částka navýšeného tarifu skutečně náležela k výplatě. Postup žalovaného

je tak zcela v souladu se zákonem o služebním poměru, neboť tyto doplatky jako celek nelze s ohledem na jejich charakter zařadit jako součást služebního příjmu žalobce pouze za rok 2011, jak se domáhá žalobce v podané žalobě.

Argumentuje-li žalobce tím, že doplatky byly součástí zdanitelných příjmů právě za rok 2011, je nutné konstatovat, že smysl a účel právní úpravy v zákoně o daních z příjmů a ve služebním zákoně je odlišný a každý z těchto předpisů vychází z jiné koncepce. Příjem ve smyslu zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů a „průměrný hrubý služební příjem“ ve smyslu § 166 odst. 1 služebního zákona jsou odlišné pojmy.

Žalobce také poukazuje na rozdíl mezi výší vyměřovacího základu pro pojistné na důchodové pojištění vykázaného na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2011 a výší průměrného služebního příjmu, ze kterého byla žalobci správním orgánem vypočtena výsluha a dovozuje z toho, že nesprávný výpočet výsluhového příspěvku. K tomu je nutno uvést, že ustanovení § 6 zákona č. 589/1992 Sb. o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti uvádí, že rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, je kalendářní měsíc, za který se pojistné platí, pokud se dále nestanoví jinak. V případě žalobce není sporu o tom, že z doplatku bylo pojistné zapláceno za měsíc srpen 2011, a proto byl doplatek vykázan na evidenčním listu důchodového pojištění za rok 2011.

Městský soud v Praze na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou v nyní posuzované věci důvodné a protože nezjistil ani žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadených rozhodnutí, žalobu postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. října 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu